

ligt, at Bryggerierne er repræsenterede, og da endvidere Bygget laa paa Bryggerierne og skulde transporteres bort fra disse, da der kom Krav om dets Anvendelse til Saasæd, var det ogsaa rimeligt, at Bryggerierne var repræsenterede, men der kom en Landmand ind for at bistaa Bryggerierne i dette Arbejde. Der er ikke indkommet den mindste Klage over, at dette Nævn ikke har anvendt Bygget og Maltet paa forstandig og rigtig Maade. I hvert Fald var det en speciel Opgave, det fik, og derfor fik det en speciel Sammensætning. Men for at kunne komme til at kritisere Byg- og Maltnævnets Sammensætning maatte det ærede Medlem, der efter sit eget Sigende har studeret Hvidbogen grundigt, altsaa ganske se bort fra, at der her findes klar Oplysning om, hvad det er for et Nævn, og hvad det er for „en stor og vigtig almen Opgave“, der her er Tale om.

I det ærede Medlems Udvikling fik jeg ikke Svar paa et Hovedspørgsmaal, jeg rettede til ham. Jeg bad ham sige mig, hvor i Statens Kommissioner og Nævn det var, Kapitalen regerede, hvor det var, man fandt en enkelt Matador med en alt overskyggende Indflydelse. Jeg fik Besked om Bladreferaters Mangelfuldhed. Det ærede Medlem vilde ikke rigtig godkende sine Udtalelser paa Mødet i Randers. De vedkommende Blade, som har refereret ham, har jo nu i hvert Fald forstaaet, hvad det var, det ærede Medlem sagde, og efter de indførte Hørraab at dømme synes Forsamlingen at have haft Glæde af det ærede Medlems Udtalelser. Da jeg læste Talen, fik jeg Indtryk af, at de Instinkter, som en Del af hans Partis Presse har opelsket, krævede Tribut af det ærede Medlem, og at det ærede Medlem ydede denne Tribut. Det lader til, at han ikke har gjort det godvilligt, men modvilligt, siden han her i Tinget søgte saa stærkt at udviske Indtrykket af sin Tale i Randers, og det kan jeg selvfølgelig kun være særdeles tilfreds med. Men det ærede Medlem sagde, at noget af dette skulde forklares, og saa fik vi her en længere Udvikling af, at en Mands Interesser præger hans Virksomhed. „Det er umuligt for en stor forretningsdrivende“, sagde det ærede Medlem, „hvis hele Ve og Vel og hele Livsgerning, hvis saare berettigede og naturlige Ærgerighed, kan jeg sige, er knyttet til at faa sin Forretning det mest mulige frem, ikke at lade sin Betragtning af de offentlige Forhold, han faar at gøre med, i ikke ringe Grad farve — naturligvis ubevidst — af de Hensyn, som er hans daglige Liv, hans

Kød og Blod, saa at sige. Derfor er der en ikke ringe Fare ved en saadan Anvendelse af disse Mænd.“ Det er selvfølgelig rigtigt, at en Mands Embedsgerning præger hans Syn, men det gælder vel alle. Hvorledes skulde det være mig muligt at faa Raad vedrørende Erhvervene, hvis jeg ikke anmodede Erhvervenes Mænd om at udtale sig? Vil ikke ogsaa Landbrugernes Syn præges af deres Virksomhed? Forholder det sig saaledes, at det er givet, at Landbrugerne er i Stand til helt at frigøre sig fra Hensynet til deres egen Bedrift, medens derimod Forretningsmandens Bedrift for ham er blevet Kød og Blod i den Grad, at han ikke kan det? Jeg vil antage, at alle de Ord, det ærede Medlem brugte om den store Forretningsmand, ogsaa vil kunne anvendes om den store Landbruger. Spørgsmaalet er derfor ikke, om man gaar til de Mænd, som har en Bedrift, thi det har jo dog de fleste her i Landet, men Spørgsmaalet er, om de Mænd, som fra forskellige Bedrifter, fra forskellige Erhverv, træder ind i forskellig raadgivende og ledende Virksomhed for Staten, der handler, ubevidst eller bevidst, mod Statens og Samfundets Interesser og for private Interesser. Og der forekommer det mig, at naar det ærede Medlem ved sine Taler ude i Landet og ogsaa delvis ved sine Udtalelser her underbygger med den Myndighed, som hans Stilling giver, de ofte meget lidet ærefulde Angreb, som en vis Del af Pressen indeholder paa bestemte Mænd, saa bør han spurgt ogsaa svare. Men det ærede Medlem svarede ikke. Jeg bad ham om Eksempler, og han talte om, at der var „store forretningsdrivende, hvis Navne er paa alles Læber, og som har spillet en saa stor Rolle i vore Nævn og Kommissioner, og blandt hvilke man genfinder enkelte Navne gentagne Gange.“ Da det ærede Medlem sagde det, spurgte jeg: Hvilke?, og saa slap der ud af Munden paa det ærede Medlem to Navne, Heilbuth og Ballin; dem genfinder man „flere Gange“, sagde det ærede Medlem. Hvorfor nævnedes nu det ærede Medlem disse Navne? Jeg antager, det var en Tribut til de Instinkter, som det ærede Medlems Presse, en Del af den, en begrænset Del af den, en ringe Del af den, en ringe anset Del af den, har opelsket her i Landet.

Maa jeg have Lov til at sige et Par Ord om det ærede Medlems Fremdragen af disse Navne. Jeg sagde til det ærede Medlem, at hvis han ikke havde Fortegnelsen over Regeringens Kommissioner og